

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. ze związku małżeńskiego z A. W. (z d. O.) ma syna P. W. (1) urodzonego w dniu (...).

Sąd Rejonowy w Otwocku prawomocnym wyrokiem z dnia 27 maja 2002 roku zasądził od J. W. na rzecz małoletniego P. W. (1) tytułem alimentów kwotę 300 złotych miesięcznie płatnych do rąk A. W. do dnia 15-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności do dnia zapłaty każdej raty, alimenty te w dniu 21 października 2012 roku wyrokiem o sygn akt III RC 154/12 zostały podwyższone do kwoty 600 zł miesięcznie.

W okresie od grudnia 2010 roku do 30 września 2011 roku J. W. nie płacił zasądzonych na rzecz syna P. W. (1) alimentów, narażając go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W 2012 roku J. W. mieszkał wraz z A. W. i synem P. W. (2). W tym czasie po kłótni z A. W. płacił rachunki za prąd, gaz i wodę. Robił zakupy jak również dawał pieniądze synowi P. W. (1). W listopadzie 2013 roku wyprowadził się z domu. Sytuacja materialna A. W. w okresie od grudnia 2010 roku do 30 września 2011 roku była ciężka. Matka małoletniego wtedy P. W. (1) zarabiała 1400 złotych miesięcznie, później 1980 złotych mając na utrzymaniu siebie i dwóch synów. Wynagrodzenie, które otrzymywała nie wystarczało na zaspokojenie wciąż rosnących podstawowych potrzeb życiowych dziecka.

J. W. nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego w okresie od grudnia 2010 roku do 30 września 2011 roku i niełożył na utrzymanie swojego syna. W okresie od 30 września 2011 roku do 30 września 2012 roku oskarżony wykonywał obowiązek alimentacyjny jego zaległość jak wynika z wycień A. W. za ten okres wynosi obecnie 600 zł stanowiące kwotę wyrównania z tytułu podwyższenia wysokości zasądzonych alimentów. W całym okresie zarzutu oskarżony utrzymywał kontakt z synem, jednak po wyprowadzce spotykał się z nim sporadycznie.

Oskarżony J. W. miał fizyczne możliwości wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego, w okresie zarzutu nie posiadał statusu osoby bezrobotnej.

W okresie od 01.10.2011 roku do 30.09.2012 roku zostało przyznane świadczenie z funduszu alimentacyjnego na rzecz P. W. (1) w kwocie po 300 złotych miesięcznie.

Ponadto w okresie od 01.11.2010 roku do 31.10.2011 roku został przyznany zasiłek rodzinny na rzecz P. W. (1) w kwocie po 91 złotych miesięcznie oraz dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu rozpoczęcia roku szkolnego 2011/ 2012 w miesiącu wrześniu 2011 roku w kwocie 100 złotych jednorazowo.

Oskarżony J. W. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 marca 2004 roku, sygn. akt IIK 59/03 został skazany za czyny z art. 207 § 1 k.k. w zb z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. J. W. wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Karę łączną na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat. Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2007 roku Sąd Rejonowy w Otwocku, II Wydział Karny zarządził oskarżonemu wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności. J. W. karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 20.08.2007 roku do dnia 11.12.2008 roku.

Oskarżony był już wcześniej karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 62, 167- 169)
- częściowo zeznań: A. W. (k. 169-170), P. W. (1) (k. 182)

- innych dowodów: zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy w O. (k. 22), informacji z (...) w O. (k. 4), informacji od komornika (k. 2, 23-25), informacji o karalności oskarżonego (k. 175-176), wyrok SR Otwock III RC 156/02 (k. 5), odpis skrócony aktu urodzenia (k. 6), dowody wpłaty (k. 63-64, 73-74, 160-165), informacja pokrzywdzonego o spłatach alimentów (k.180).

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony J. W. (k. 60-62) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że pracował za granicą, przywoził pieniądze jak również dawał pieniądze żonie do ręki, które nie zawsze były przez nią kwitowane. Nadmienił, że po jego wyjściu z zakładu karnego żona spisywała u kuratora oświadczenia na część pieniędzy, które były potwierdzeniem, że na bieżąco dokonywał wpłat. Oświadczenia te były wpinane do akt przez kuratora. Jednocześnie oskarżony stwierdził, że dokonał już wpłat za miesiące październik, listopad i grudzień 2012 roku, których potwierdzenie załączył do protokołu. Nadto J. W. twierdził, że kupował on synowi prezenty, żywność i wspomagał go finansowo.

J. W. przesłuchiwany ponownie podczas postępowania przed Sądem, potwierdził swoje wcześniejsze wyjaśnienia, a ponadto wyjaśnił, że nie pije alkoholu ponieważ nie stać go na niego, dodał, że jest chory na nadciśnienie. Oskarżony wskazał, że w 2012 roku zamieszkiwał wspólnie z byłą żoną i synem. Wówczas, zostawiał on pieniądze na bieżące rachunki za prąd, gaz czy wodę. Nadmienił, że nie było go stać na alimenty i wkrótce wyprowadził się z domu, ale nie pamięta kiedy to dokładnie było. W tym czasie żona założyła mu niebieską książkę. J. W. wyjaśnił, że płacił alimenty w kwocie po 600 złotych miesięcznie jednocześnie nie uchylając się od ich płacenia. Ponadto, oświadczył, że posiada dowody wpłat na to, że płacił rachunki od momentu kiedy się wyprowadził. Odnośnie relacji z synem P. W. (1) wyjaśnił, że syn go odwiedza ale bez zgody matki, ponieważ ta nie pozwala mu na to. Dodał, że dwa lata temu chciał zabrać syna na wczasy ale wówczas matka go nie puściła. Oskarżony twierdził, że nie pamięta czy w okresie zarzutu kupował coś synowi jednakże w tym czasie robił zakupy do domu. J. W. nadmienił, że wyprowadził się z domu żeby nie pójść do więzienia, w którym już kiedyś był.

W powyższym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje.

Wyjaśnienia oskarżonego J. W. w ocenie Sądu zasługują na wiarę w części, w której przyznał, że w 2012 roku wypełniał obowiązek alimentacyjny na rzecz syna P. W. (1) w jego ramach podczas mieszkania wspólnie z byłą żoną i synem w 2012 roku płacił rachunki i robił zakupy do domu, nie był w okresie zarzutu zarejestrowany w Urzędzie Pracy jako bezrobotny, a także, że przebywał w Zakładzie Karnym. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w uznanych przez Sąd za wiarygodne w całości zeznaniach P. W. (1), a także częściowo w wyjaśnieniach A. W. oraz w dowodach z dokumentów, między innymi w postaci informacji z Powiatowego Urzędu Pracy w O.. Brak jest jakichkolwiek podstaw by kwestionować wyjaśnienia w tym zakresie.

W pozostałym zakresie, w szczególności co do przyczyn niepłacenia alimentów na rzecz syna, Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego.

W ocenie Sądu oskarżony będąc z zawodu murarzem, będąc przy tym osobą zdolną do pracy miał pełne możliwości zarobkowe, które pozwalały mu nałożenie na utrzymanie wówczas jego małoletniego syna. Oskarżony w okresie w którym nie wypełniał obowiązku alimentacyjnego nie pracował, nie był zarejestrowany w Urzędzie Pracy, zatem nie było przeszkód, aby podejmując choćby prace dorywcze osiągnął dochód pozwalający mu na utrzymanie siebie oraz bieżącą alimentację na rzecz małoletniego P. W. (1).

Za wiarygodne w części Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej A. W.. Pokrzywdzona opisała swoją trudną sytuację finansową i wciąż rosnące potrzeby zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych dorastającego syna. Zeznała, iż w okresie zarzutu nie otrzymywała na rzecz swojego syna alimentów od J. W. w związku z czym korzystała z pomocy Ośrodka Pomocy (...). Nadto wskazała, że syn nie otrzymywał prezentów od ojca w okresie zarzutu. Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować zeznania złożonego przez A. W. w tym zakresie albowiem znajdują one potwierdzenie w uznanych przez Sąd za wiarygodne w części wyjaśnieniach J. W. jak również w dowodach z dokumentów, między

innymi w postaci informacji z Ośrodka Pomocy (...) w O.. Brak jest jakichkolwiek podstaw by kwestionować zeznania w tym zakresie.

Sąd jednak odmówił wiary dalszej części zeznań złożonych przez świadka. W ocenie Sądu zeznania dotyczące płacenia rachunków przez oskarżonego w czasie kiedy zamieszkiwał on wspólnie z byłą żoną i synem są niespójne, niekonsekwentne i nie znajdują potwierdzenia w uznanym za wiarygodne w całości zeznaniach P. W. (1) i częściowo wyjaśnieniach J. W.. Zeznania te wzajemnie się wykluczają.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania świadka P. W. (1) albowiem są one spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek zeznał, że w czasie kiedy oskarżony zamieszkiwał wspólnie z nim i jego matką A. W. płacił rachunki, robił zakupy około raz w tygodniu, były to większe zakupy. P. W. (1) nadmienił, że jego rodzice czasami płacili rachunku po połowie.

Dodać przy tym należy, iż Sąd w pełni dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom. Zostały one sporządzone przez powołane do tego organy w zakresie ich właściwości, a ich treść nie była przez strony kwestionowana, do czego i Sąd nie znalazł podstaw.

Sąd dał wiarę ponadto wyliczeniu złożonemu do akt i dokonanemu przez pokrzywdzonego odnośnie wykonywania obowiązku alimentacyjnego przez oskarżonego w okresie zarzutu. Sąd nie zajmował się wyliczeniami odnośnie okresu nie objętego aktem oskarżenia.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił iż oskarżony nie wykonywał obowiązku alimentacyjnego w okresie od grudnia 2010 roku do 30 września 2011 roku uznając iż w trakcie pozostałego objętego zarzutem okresu to jest od 1 października 2011 roku do 30 września 2012 roku oskarżony wypełniał ciężący na nim obowiązek alimentacyjny.

W świetle powyższych rozważań oraz ujawnionego w toku rozprawy wiarygodnego materiału dowodowego Sąd uznał J. W. za winnego tego, że: w okresie od grudnia 2010 roku do 30 września 2011 roku w m. O. woj. (...), uporczywie uchylał się od ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku łożenia na utrzymanie syna P. W. (1) w ten sposób, że nie płacił na jego rzecz zasądzonych alimentów, przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne ,tj. czynu z art. 209 § 1 k.k. w zw z art. 64§1 kk

Przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. ma miejsce wtedy, gdy sprawca uporczywie uchyla się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Podmiotem tego przestępstwa może być jedynie osoba, na którą mocą ustawy lub orzeczenia sądowego nałożono obowiązek opieki polegający na łożeniu na utrzymanie podopiecznego. Strona podmiotowa tego przestępstwa ograniczona jest do umyślności w postaci zamiaru bezpośredniego. Uporczywość uchylania się sprawcy od obowiązku alimentacyjnego wyraża się bowiem głównie w nastawieniu psychicznym, które powstrzymuje go od wypełnienia tego obowiązku, mimo posiadania możliwości jego wypełnienia. Zaznaczyć również należy, iż zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych oznacza dostarczenie środków materialnych koniecznych nie tylko do utrzymania, ale także do uzyskania niezbędnego wykształcenia i korzystania z dóbr kultury.

Z kolei popełnienie przestępstwa w warunkach recydywy określonych w art. 64 § 1 k.k. ma miejsce wtedy, gdy sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, w sposób jednoznaczny dowodzi, iż J. W. uchylając się od płacenia alimentów na rzecz syna wyczerpał znamiona strony podmiotowej i przedmiotowej czynu określonego w art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 27 maja 2002 roku w sprawie III RC 156/02 zasądził od oskarżonego na rzecz syna P. W. (1) alimenty w kwocie 300 złotych miesięcznie płatnego do dnia 15-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku zwłoki do rąk matki małoletniego A. W.. Pomimo ciężącego na oskarżonym obowiązku alimentacyjnego, oskarżony od grudnia 2010 roku do dnia 30 września 2011 roku, mając możliwość wypełnienia tego obowiązku, uporczywie uchylał się od jego wykonania, nie płacąc zasądzonych alimentów, czym naraził swojego syna P. W. (1) na niemożności zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych. Wynagrodzenie osiągnięte w okresie zarzutu przez matkę P. W. (1) w żadnym wypadku nie pozwalałoby na zaspokojenie nawet najbardziej podstawowych jego potrzeb życiowych, gdyby nie pomoc z Ośrodka Pomocy (...). Oskarżony popełnił zatem przestępstwo umyślne w zamiarze bezpośrednim, gdyż mając możliwości zarobkowe, pozwalające mu na wykonywanie ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, uporczywie uchylał się od jego wypełnienia.

Oskarżony J. W. dopuścił się powyższego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 17 marca 2004 roku, sygn. akt IIK 59/03 został skazany za czyny z art. 207 § 1 k.k. w zb z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. J. W. wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Karę łączną na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat. Postanowieniem z dnia 4 czerwca 2007 roku Sąd Rejonowy w Otwocku, II Wydział Karny zarządził oskarżonemu wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności. J. W. karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 20.08.2007 roku do dnia 11.12.2008 roku.

W powyższej sytuacji czyn oskarżonego J. W. wyczerpuje wszystkie znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Mając to na uwadze Sąd uznał oskarżonego J. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W myśl art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku były względniejsze dla oskarżonego z uwagi na to, iż pozwalały na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności mimo tego, iż sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności podczas gdy obecnie obowiązujące przepisy już na to nie pozwalają.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Jako okoliczność obciążającą, którą Sąd uwzględnił przy wymiarze kary oskarżonemu wymienił należy przede wszystkim to, iż przestępstwo popełnione przez oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości ze względu na postać zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonemu - zamiar bezpośredni, jak też ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim w tym przypadku jest opieka nad rodziną. Okolicznością obciążającą, którą Sąd wziął pod uwagę wymierzając karę oskarżonemu jest również to, iż był on już wcześniej karany.

Wśród okoliczności łagodzących, które uwzględnił Sąd należy wskazać, iż oskarżony wyraził skruchę z tego powodu, zobowiązał się do płacenia alimentów a nadto fakt iż okres a jakim oskarżony nie wypełniał obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna nie przekroczył roku zaś obecnie obowiązek alimentacyjny jest wykonywany.

Wymierzając oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności Sąd zdecydował się na skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, przewidzianej w art. 69 k.k. uznając, iż wobec oskarżonego są spełnione przesłanki do jej zastosowania. Należy wskazać, iż oskarżony co prawda był już wcześniej karany, jednakże po popełnieniu przestępstwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania płaci on systematycznie alimenty na

rzecz syna P. W. (1), co potwierdził sam syn oskarżonego. Powyższe okoliczności pozwoliły Sądowi postawić wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną i uznać, że orzeczona wobec niego kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat będzie wystarczającą dolegliwością, która pozwoli mu zrozumieć naganność jego czynów i sprawi, iż nauczony wcześniejszymi doświadczeniami, wyciągnie z nich właściwe wnioski i w przyszłości nie popełni już przestępstwa. W ocenie Sądu okres 4 lat, na jaki zostało zawieszona wykonanie kary pozbawienia wolności jest w pełni wystarczający dla sprawdzenia, czy tak postawiona prognoza okaże się słuszna. Sąd uznał, że powyższa kara jest zgodna z dyrektywami wymiaru kary i spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego, jak też cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencję ogólną.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszając wobec oskarżonego wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, Sąd zobowiązał go do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku łżenia na utrzymanie jego syna P. W. (1).

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby. Sąd uznał, iż dozór kuratora pozwoli dodatkowo zweryfikować postawioną wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną oraz wywiązywanie się przez niego z nałożonych na niego obowiązków.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa, uznając iż w sytuacji, gdy oskarżony ma na utrzymaniu dwoje dzieci, a nie ma żadnego majątku, uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.